

Գործիս սկզբնական դժուարութեանցը մէջ՝ մեր զըլ-
խաւոր աղբիւրներն եղած են այն յիշատակարանները,
որ անցեալ ու նախանցեալ դարին Պոլիս տպուած գիր-
քերուն հաին կը դանուին. վասն զի չուզեցինք անձնիւր
տո՛մի սերունդին՝ իր նախորդներուն վրայ պատմած-
ները վաւերական պատմութիւններ սեպել, ոչ ալ հա-
կառակ վկայութիւնները բանի տեղ դնել՝ խրտչելով
միապէս տո՛մային նախապաշարութեանն ու նախանձի
զրոյցներէն:

Իժազդաբար երկտող այդ յիշատակարաններն ալ
անունէ ու կարգ մը մանտեսիական անկարեւոր պա-
րազաներէ զատ՝ բան չէին յիշատակեր, ու Պոլիսի
տպագրութեան սկիզբն ալ 1367 թուականէն անդին
չանցնելով՝ հարիւր տարուան պակաս մը կը մնար, զոր
չկըրցան լեցունել ըստ արժանւոյն աւանդութիւնն և
ձեռագիր տետրակները:

Յիշատակարաններուն պակասը լեցուցինք բազմա-
հմուտ դրագէտներու հատորաւոր գործերէն ու ժամա-
նակակից արձանագրութիւններէ՝ Քնճալ Կաթաբա մօտ
դժուարութիւններով, և այդ հարիւր տարուան թերոյթն
ալ՝ փորձեցինք պարտրկել կենցաղագէտ ծերունիներու
և պատմական հետեւուն զնացքի մը ենթադրութիւն-
ներով որ աւաստիկ:

Չգիտենք հաւաստեալ՝ թէ 1435ի մեծ դէպքին ա-
կանատես Աբրահամ վարդապետին յիշատակած «Աս-
տուածատուր Սաթրլիբընն, և Սիմէոն Բարի Փաշին,
և պապայի որդի Այվատն (ու) Պարոն Գէորգն Եշիմ
հաճին» ընդ ամէնը չորս հատիկ տաղաչափեալ ան-
կիւրացիներ, իրենց տունն և տեղը ձգելով Պոլիս չե-